

heur nieuwen kennis. En toch gevoelde zij, nu hij zoo vlak naast haar stond, een zonderlinge verlegenheid. Dat laatste nam niet weg dat zij druk met hem praatte, misschien wel om hare verlegenheid zoo goed mogelijk te verbergen. In minder dan tien minuten had zij hem alles verteld wat er te vertellen viel omtrent haar en haar kleine omgeving. Waarover zou ze anders gesproken hebben? Natuurlijk vernam hij dus ook dat zij eene zuster had; doch Ilma vertelde hem niet dat deze zoo sprekend op haar geleek. Trouwens het lieve blondineke, 't welk zoo goed als niemand kende, wist niet beter of tusschen zusters bestond zeer dikwijls zulk eene gelijkenis. Vooral had zij het bijzonder druk over den nieuwen maatregel van Barbarina. Haar toehoorder was in één voortdurende opgetogenheid, minder nog om den inhoud van Ilma's woorden, dan om de wijze waarop ze die aan elkaar reeg en haar vreemdsoortig, grappig accent. Geen enkel woord echter of hij verstond het onmiddellijk. Want al kwam hij uit een geheel anderen hoek der wereld, de gansche aarde sprak toen nog dezelfde taal. Wat nu diverse talen zijn, die men met moeite moet inblokken, waren toen hoogstens bijna niet verschillende dialecten.

Hoewel Ilma nog uren den tijd had, en de zwartoogige vreemdeling zeker nog gaarne uren naar heur had geluisterd, brak zij op eenmaal het gesprek af, — zij gaf juist eene beschrijving van haar grootvader en zijne gewiekte kinderen, — schonk den jonkman een lichten hoofdknik, — bloosde, — en was het eigen oogenblik verdwenen. Natuurlijk in het zeebosch.

Waarom zij dit deed? Ja, daarvan kon zij zelf niet geheel en al rekenschap geven. Eén der beweegredenen was om zoo spoedig mogelijk haar zuster weér te zien en deelgenoot te maken van heur ontmoeting.

Nog nooit had zij het zeebosch zoo snel doorkruist. Zij liep niet, zij vloog.

Maar zij behoefde niet te wachten tot ze thuis was. Alma kwam haar te gemoet.

Deze, zonder precies te weten wat de ander wedervoer, had toch duidelijk ontwaard dat er met Ilma iets bijzonders aan de hand was. Wel twintigmaal was zij opgestaan, of hadden heur vingers zich ter ruste gelegd op de toch niet vorderende taak. Haar hart had onrustig geklopt; zij had gedroomd van een tot nog toe haar onbekend geluk, maar zóó vaag, zóó vaag, dat zij er zich volstrekt geene voorstelling van kon vormen. Zij had de vogelen bespied die af en aan vlogen en strootjes en takjes zochten Zij had . . . — kortom, gelijktijdig met heur zuster was bij haar de liefde ontwaakt Zóó ongeduldig had zij Ilma nog n i m m e r verbeid. Ten eerste wjl zij brandde van nieuwsgierigheid om te vernemen wat dan toch eigenlijk geschied was, en ten tweede om deze te vertellen hoe vreemd zij in de laatste uren was te moede geweest.

Ilma wachtte dan ook niet lang met haar verhaal. Ze deelde heur zuster van a tot z mede wat hij en zij gesproken hadden En de beeltenis die ze gaf van den vreemdeling was zulk een' aantrekkelijke, dat Alma hem reeds evenzeer beminde als haar zuster.